

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 6139/12

לפני: כבוד השופט א' רובינשטיין
כבוד השופט ס' גובראן
כבוד השופט י' דנציגר

העותרת: מ.ו השקעות בע"מ

נגד

המשיבה: רשות המיסים בישראל

עתירה למתן צו על תנאי

בשם העותרת: עו"ד ד"ר משה ויינברג

בשם המשיבה: עו"ד עמנואל לינדר

פסק-דין

השופט א' רובינשטיין:

א. עניינה של העתירה בבקשת העותרת שיינתן צו על תנאי המורה למשיבה ליתן לעותרת את המידע המבוקש על ידיה, מידע אשר עניינו שיטת התגמול הנהוגה בה לעובדי הגביה. העותרת חפצה לדעת "האם רשות המסים מתגמלת את פקידיה העוסקים בגביה בהתאם להיקף הגביה שהם מבצעים, ואם כן מהי שיטת התגמול".

ב. בעתירה נטען כי חרף בקשותיה הרבות של העותרת, נמנעה המשיבה מלספק לה מידע מלא ובהיר באשר לשיטת התגמול הנהוגה על ידיה, באופן העולה כדי פגיעה קשה בעקרון החוקיות, ואי מילוי החובות המוטלות על הרשות כרשות שלטונית בעוסקה בפעולות גביה ובפעלה כנאמן הציבור. נטען, כי שיטת התגמול הנהוגה כיום, יוצרת לפקידי השומה תמריץ להגדלת שומת המס, וחוטאת למטרה של קביעת מס אמת. צוין, כי כתוצאה מקבלת מידע סותר הוגשה עתירה כדי שבית המשפט יורה למשיבה למסור לידי העותרת את המידע המלא.

ג. לטענת המשיבה, דין העתירה להידחות על הסף. צוין, כי על העותרת היה לפנות לממונה על יישום חוק חופש המידע במשיבה. משלא פנתה העותרת בהליכים הקבועים בחוק חופש המידע, תשנ"ח-1988, אין מקום לדון בעתירתה. יתרה מכך, הודגש, כי אם תיענה בקשתה בשלילה, קיים בפניה סעד חלופי בדמות פנייה לבית המשפט לעניינים מינהליים.

ד. בתגובה טענה העותרת, כי עניינה של העתירה אינו קבלת מידע, אלא המדיניות שבה נוקטת המשיבה בהפעלת שיטת התגמול הנהוגה בה.

ה. במענה לכך ציינה המשיבה, כי העותרת קובלת למעשה כנגד חיובה במס מקרקעין ובגבייתו על ידי משרד מיסוי מקרקעין בתל אביב, ובאופן ספציפי מופנות טענותיה כלפי השמאי המחוזי במשרד מיסוי מקרקעין בתל אביב. הוסבר, כי פניותיה הספציפיות של העותרת נענו באופן ענייני. הוסף, כי דין העתירה להידחות מחמת חוסר נקיון כפיים משנמנעה העותרת מלצרף פניות קודמות מושא העתירה.

ו. הצעת בית המשפט בהחלטה מיום 10.10.12 כי הצדדים ישוחחו ביניהם ויסדירו את העניין ללא "תיווך שיפוטי", לא עלתה יפה לדאבוני.

ז. בסופו של יום, לאחר העיון, אין בידינו להיעתר למבוקש. העותרת חפצה לדעת את פרטי שיטת התגמול של עובדי הגביה ברשות המסים, כיון שחושדת היא כי יש בה תמרוץ לגביית יתר. עסקינן איפוא במידע, גם אם הוכתר כשאלת מדיניות. אכן, האכסניה המתאימה לפנייתה היא איפוא במסגרת הוראות חוק חופש המידע ובכפוף למגבלות המנויות שם. חוק זה נועד ליתן ביטוי לעידננו, שלשקיפות המינהלית נודע בו מקום כבוד, יתר על תקופות עבר - אך גם לאזן את משאלות המידע במגבלות של סדרי ממשל ופעולת ממשל, הגנה על הפרטיות וגם שכל ישר (ראו ז' סגל, הזכות לדעת באור חוק חופש המידע (תש"ס-2000). משפתוח בפני העותרת מסלול דיוני בפני רשות מוסמכת, ובענייננו הממונה על חופש המידע, עליה להעלות את טענותיה בפניו (ראו בג"ץ 3651/11 צ'יבקווה נ' מדינת ישראל (לא פורסם); בג"ץ 2766/07 סובחי נ' משרד הפנים סניף עכו (לא פורסם); בג"ץ 10634/06 אבו הדבה נ' שר הפנים (לא פורסם); בג"ץ 10298/06 יאסין נ' מנהלת התאום והקישור האזרחית איר"ש (לא פורסם)). ככל שהעותרת לא תבוא על סיפוקה, בידיה לעתור נגד ההחלטה לבית המשפט לעניינים מינהליים (לעניין קיומו של סעד חלופי ראו בג"ץ 5311/11 כהן נ' רשם האגודות השיתופיות (לא פורסם)). יצוין, כי כעולה מן העתירה עצמה, העותרת קיבלה מענה כזה

ואחר לפניותיה והתנהלו חילופי מכתבים בין הצדדים. וכשלעצמי צר לי כאמור שלא ניתן היה לסיים את הטיפול בהסכמה, אך משבאנו להכריע, אין מנוס מן התוצאה האמורה.

ח. אין בידינו איפוא להיעתר למבוקש.

ניתן היום, ה' בכסלו התשע"ג (19.11.12).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט